

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΕΠΙΔΟΜΑ ΛΙΓΟΤΕΡΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Στα δυο προηγούμενα κείμενα αυτού του περιοδικού, εξηγήσαμε πως διαμορφώνονται οι τιμές των εμπορευμάτων γενικότερα και για ποιους λόγους η άνοδος των τιμών της ενέργειας, και κατ' επέκταση και άλλων τιμών, είναι αναγκαία στην προσπάθεια των αφεντικών να ανταπεξέλθουν στην κρίση και τους διακρατικούς ανταγωνισμούς. Ισχυριστήκαμε πως οι ανεβασμένες τιμές δεν προκύπτουν από κάποιο φυσικό γεγονός ή από την οικονομία γενικά και αόριστα, αλλά οργανώνονται με μέθοδο από τα κράτη, τα οποία τις χρησιμοποιούν ως εργαλείο οικονομικής και γεωπολιτικής αναβάθμισης. Όλα αυτά αφορούν ένα συνολικότερο σχέδιο που λέγεται πολεμική οικονομία. Το ίδιο κάνει και το ελληνικό κράτος. Όχι μόνο τα τελευταία χρόνια, αλλά εδώ και αρκετές δεκαετίες, μέσα από συγκεκριμένα σχέδια και πολιτικές. Όχι μόνο μελετώντας τα νούμερα της εθνικής οικονομίας και τις επεκτατικές του προοπτικές, αλλά κυρίως επιβάλλοντας την δικιά μας υποτίμηση, την υποτίμηση του εμπορεύματος εργατική δύναμη. Γιατί χωρίς αυτή, δεν μπορεί να επιτύχει ούτε κάποια βελτίωση του ποσοστού κέρδους των ντόπιων αφεντικών ούτε να ενισχύσει τις πολεμικές στρατηγικές του. Με απλά λόγια, εμείς είμαστε οι θυσίες που απαιτούνται.

Ο ίδιος ο καπιταλισμός δεν είναι απλά ένα οικονομικό σύστημα. Είναι ένα σύστημα εξουσίας και εκμετάλλευσης. Έτσι, τα κατά τ' άλλα οικονομικά μέτρα που αντιμετωπίζουμε έχουν την ιδιότητα να μην είναι μόνο οικονομικά. Ξεκινούν από το μισθό μας και φτάνουν στα σπίτια, στα σώματά μας, στις συνήθειές μας, ακόμα και στις διαπροσωπικές σχέσεις μας. Στοχεύουν, δηλαδή, να μας πειθαρχήσουν να ζούμε αλλιώς.

Έμμεση μείωση του μισθού

Ξετυλίγοντας αυτό το νήμα της πειθάρχησής μας, το πρώτο πράγμα που είναι άμεσα ορατό και μετρήσιμο είναι η επίδραση των υψηλών τιμών στις τσέπες μας. Το αυξημένο κόστος ζωής σημαίνει πως όλο και μεγαλύτερο κομμάτι των μισθών μας περνάει στα χέρια των αφεντικών της βιομηχανίας της ενέργειας και της παραγωγής ειδών πρώτης ανάγκης. Φυσικά, αυτό συνεπάγεται ότι το κράτος συγκεντρώνει πολύ μεγάλα ποσά από το Φ.Π.Α αυτών των εμπορευμάτων¹, τα οποία στην συνέχεια γίνονται επιδοτήσεις και προγράμματα διάσωσης συγκεκριμένων κλάδων. Δηλαδή, καταλήγουν στις τσέπες των αφεντικών που το ελληνικό κράτος θέλει είτε να ενισχύσει είτε να διασώσει στην παρούσα φάση.

Οπότε, μπορεί η ονομαστική αξία του μισθού να μένει ίδια, μπορεί η κλοπή ενός μέρους του μισθού μας προς διάσωση του ποσοστού κερδοφορίας των αφεντικών να κρύβεται πίσω από αυτή την περίπλοκη διαδρομή, αλλά δεν παύει να είναι ακριβώς αυτό: έμμεση μείωση των μισθών μας, υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης, άντληση περισσότερης υπεραξίας.

Αυτό, βέβαια, είναι η κορυφή του παγόβουνου.

Τα επιδόματα ως κομμάτι του μισθού μας

Γνωρίζουμε πως ανέκαθεν στον καπιταλιστικό κόσμο, η εργατική τάξη πουλούσε την εργατική της δύναμη με αντάλλαγμα έναν μισθό, τον οποίο κίολας έπαιρνε τις περισσότερες φορές ως χρηματικό ποσό. Ένα χρηματικό ποσό βέβαια κουτσουρεμένο καθώς το κράτος είθισται να καρπώνεται ένα μέρος του με την δικαιολογία των ασφαλιστικών εισφορών (βλ. μεικτός μισθός - καθαρός μισθός). Αυτό που συμβαίνει τα τελευταία χρόνια είναι πως ο μισθός μας τεμαχίζεται σε όλο και περισσότερα κομμάτια. Ένα κομμάτι αυτού παραμένει να φτάνει στα χέρια μας ως χρηματικό ποσό, ενώ τα υπόλοιπα μας πλασάρονται ως επιδόματα (pass). Μάλιστα, από τις εφημερίδες μέχρι τις οικονομικές μελέτες και τις υπουργικές εξαγγελίες, αντί για «μισθό» όλοι μιλάνε για «εισόδημα». Αυτός ο καινούριος όρος έχει εφευρεθεί για να περι-

γράψει τη διαδικασία τεμαχισμού του μισθού και σταδιακής αντικατάστασης του από επιδόματα. Έτσι, αν κοιτάξουμε στις τσέπες μας ή τον τραπεζικό μας λογαριασμό, στην ουσία έχουμε λιγότερα χρήματα απ' όσα μας λένε ότι έχουμε για να καταναλώσουμε. Έχουμε δηλαδή λιγότερο μισθό απ' ότι εισόδημα.

Κάποια αφεντικά εξασκούν την παραπάνω ιδέα εδώ και πολύ καιρό, δίνοντας μας ένα κομμάτι του μισθού μας είτε σε μορφή voucher εξαργύρωσης σε σούπερ μάρκετ ή φαγάδικα είτε σε μορφή bonus. Όμως, ζούμε πια σε καιρούς μακράς κρίσης και πολέμου και για να ξελασπώσουν τα αφεντικά δεν αρκούν μεμονωμένες πρακτικές υποτίμησής μας. Και ποιος άλλος πέραν των κρατικών μηχανισμών μπορούν να την επιβάλλουν πιο μεθοδικά και αποτελεσματικά; Έτσι, από την περίοδο των lockdowns και έπειτα, αυτή η διαδικασία έχει περάσει πια για τα καλά στα χέρια του κράτους. Είτε μιλάμε για τα επιδόματα που πέφτουν στα μούτρα μας σαν σφαλιάρες το ένα μετά το άλλο είτε μιλάμε για τα προγράμματα εργασίας μέσω ΔΥΠΑ όπου ο μισός και βάλε μισθός προέρχεται από τα κρατικά ταμεία, το κράτος δεν σταματάει να εφευρίσκει διάφορους τρόπους για να αποδεδευσθεί τα αφεντικά από την υποχρέωση τους να μας δώσουν ένα μισθό που να καλύπτει μια πλήρη επιβίωση. Δεν ξεχνάμε βέβαια ότι στην περίοδο του covid τα αφεντικά μας απαλλάχθηκαν τελείως από αυτή την υποχρέωση και πολλές από εμάς αναγκαστήκαμε αντί για μισθό να ζούμε με ένα επίδομα των 534 ευρώ μηνιαίως.

Όμως όλη αυτή η ιστορία με τα επιδόματα δεν έχει να κάνει μόνο με το κέρδος των αφεντικών που γλιτώνουν μισθούς. Το fuel pass, το power pass, το tourism for all και το market pass δεν είναι χρήματα που μας τα δίνει το κράτος για να τα κάνουμε ό,τι θέλουμε. Για την ακρίβεια, δεν είναι καν χρήματα με την υλική υπόστασή τους. Είναι ένα ψηφιακό ποσό, το οποίο παραμένει δεσμευμένο σε μια άυλη τραπεζική κάρτα και μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο προς κατανάλωση συγκεκριμένων εμπορευμάτων. Έτσι, η μορφή του εξασφαλίζει πως τα χρήματά μας θα παραμένουν στις τράπεζες και στα κρατικά ταμεία, καθώς και τα αυστηρά όρια εξαργύρωσής κάθε pass εξασφαλίζουν ότι θα τα καταναλώσουμε -θέλουμε δε θέλουμε- σε είδη πρώτης ανάγκης στο σουπερμάρκετ και στην ενέργεια, στους αντίστοιχους δηλαδή στρατηγικούς κλάδους της εθνικής οικονομίας. Προφανώς δεν

1. Ναυτεμπορική, Κρατικά έσοδα: Άνω του 60% από έμμεσους φόρους - Πρωτοφανής αύξηση, 03/04/2023.

τρέφουμε αυταπάτες ότι το κράτος νοιάζεται αν θα παγώνουμε τον χειμώνα, αν θα μείνουμε από βενζίνη ή αν θα φάμε τα πόδια μας. Αντ' αυτού ξέρουμε πως νοιάζεται για το πώς θα χτίσει μια ανταγωνιστική εθνική πολεμική οικονομία, η οποία απαιτεί καύσιμα, είδη πρώτης ανάγκης και πειθαρχημένη εργατική τάξη. Μόνο εμείς ακούμε τα τύμπανα του πολέμου κι ας πέφτουν οι βόμβες αλλού; Όπως καταλάβατε, συμβαίνει κάτι παραπάνω από τεμάχισμα του μισθού σε επιδόματα.

Σε πρώτη φάση, αν δεν πειθαρχήσουμε σε αυτό και γυρίσουμε την πλάτη στις κρατικές πολιτικές, μας περιμένουν ποινές, όπως το να πάρουμε λιγότερο επίδομα, άρα λιγότερο μισθό. Ξαφνικά γίνεται ορατό πως οι τεχνολογικές εφαρμογές, όπως η τραπεζική κάρτα δεν είναι απλά μια «διευκόλυνση» που μας παρέχει η τεχνολογία. Δεν είναι απλώς μια ψηφιακή μορφή του πορτοφολιού μας. Ο κώδικας με τον οποίο δουλεύουν τα ψηφιακά προγράμματα e-banking έχει την δυνατότητα να μας επιβάλει περιορισμούς και ενίοτε πειθαρχικές ποινές! Τα λεφτά στο ψηφιακό μας πορτοφόλι μοιάζουν όλο και περισσότερο με έναν χαμένο μισθό.

«Το καλάθι του νοικοκυριού»

Δίπλα στα διάφορα pass, συμπληρωματικός τρόπος ελέγχου της κατανάλωσης και γενικότερης πειθαρχήσής μας είναι το «καλάθι του νοικοκυριού». Η κρίση και η πολεμική οικονομία που την συνοδεύει καθιστά αναγκαίο όχι μόνο τον έλεγχο της κατανάλωσης, αλλά και τον περιορισμό και την αναδιαμόρφωσή της. Και για να καταστεί αυτό εφικτό, πρέπει να αναδιαμορφωθούν και οι καταναλωτικές μας συνήθειες. Με απλά λόγια, πρέπει να αναγκαστούμε να ζούμε αλλιώς.

Το «καλάθι του νοικοκυριού» δεν ήρθε για να μας λύσει κανένα πρόβλημα. Ήρθε για να μπορεί να ορίζει το κράτος τι είναι αναγκαίο να καταναλώνουμε και τι είναι πολυτέλεια. Στο εξής, το κράτος δεν ελέγχει μόνο σε ποιους κλάδους θα κατευθυνθεί η κατανάλωση εμπορευμάτων, αλλά και ποια εμπορεύματα συγκεκριμένα μπορούμε να αγοράζουμε, μιας και οι τιμές τους θα είναι ας πούμε λιγότερο τσουχτερές. Αυτό είναι ένα εξαιρετικό εργαλείο σε καιρούς οξυμένου εμπορικού πολέμου. Συν τοις άλλοις, βοηθάει το κράτος να περιορίσει τις εισαγωγές ξένων εμπορευμάτων, γεμίζοντας τα καλάθια μας διόλου τυχαία με ελληνικά εμπορεύματα.

Όμως δεν είναι μόνο αυτό. Δεν είναι σκέτη οικονομία το πράγμα. Το θέμα είναι ότι με μέτρα τύπου «καλάθι του νοικοκυριού» το κράτος αποκτά τρομερή εξουσία στο ποιες ακριβώς θα είναι οι συνήθειες μας στη διατροφή, την υγιεινή, την ένδυση, κ.α. Όποιος από εμάς δεν πειθαρχήσει και θελήσει να συνεχίσει να αγοράζει κάτι άλλο από τις σαβούρες του «καλαθιού» είτε θα ξεμείνει από λεφτά στη μέση του μήνα είτε θα πρέπει να βρει και μια δεύτερη δουλειά. Αυτό κι αν είναι πρόβλημα!

Αυτό που συμβαίνει στο σούπερ μάρκετ, αυτή η οικονομική και πειθαρχική διαδικασία εναντίον μας, συμβαίνει και στις άλλες σφαίρες κατανάλωσης μας. Οι κρατικές επιδοτήσεις και οι κλιμακωτές χρεώσεις στο ρεύμα και τη θέρμανση, καθώς και οι λιότες με τα ελληνικής προέλευσης γενόσημα² φάρμακα που υποτίθεται πως βρίσκονται σε επάρκεια, επεμβαίνουν και αλλάζουν τις συνήθειες μας με το έτσι θέλω. Και ποιος ξέρει; Ίσως οι νέοι «έξυπνοι» ψηφιακοί μετρητές ηλεκτρικού ρεύματος³ να καταλήξουν να μας δίνουν ρεύμα με το ψηφιακό δελτίο!

Πρόβα για δελτίο;

Και καλά θα πείτε ως εδώ με τον έλεγχο της κατανάλωσής μας και τα κρατικά μέτρα πειθαρχήσής. Αλλά με το δελτίο τι φάση; Έρχεται πόλεμος;

Αρχικά, θα πούμε πως δεν είμαστε τίποτα μέντιουμ ούτε μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα τι σκατά μας επιφυλάσσουν τα πλάνα του ελληνικού κράτους και των υπολοίπων. Δεύτερον, δεν χρειάζεται μια εγχώρια πολεμική σύρραξη ή στρατιωτική κατοχή για να αρχίσει να ασχολείται ζεστά το ελληνικό κράτος με την εθνική ασφάλειά, οικονομική και γεωπολιτική. Οι πόλεμοι που συμβαίνουν ήδη είτε εκεί που πέφτουν κανονικότατα βόμβες (π.χ. Ουκρανία) είτε εκεί που επιβάλλονται δασμοί, οι εμπορικοί πόλεμοι δηλαδή (βλ. ΗΠΑ – Κίνα, Ρωσία – ΕΕ, κ.α.) είναι κάτι παραπάνω από αρκετοί. Βέβαια, το ελληνικό κράτος έχει μπει για τα καλά σε αυτή την εμπόλεμη τροχιά. Εξοπλιστικά προγράμματα με το τσουβάλι, συνεχής εκσυγχρονισμός πολεμικού στόλου, καθημερινή

-πλέον- ειδησιογραφική σύγκριση στρατιωτικών εξοπλισμών Ελλάδας vs Τουρκίας, σύναψη αμυντικών συμφωνιών με άλλες χώρες πέριξ των Βαλκανίων, ένθερμη συμμετοχή στις οικονομικές κυρώσεις απέναντι στη Ρωσία, προσπάθειες για επάρκεια σε καύσιμα, τρόφιμα και φάρμακα, μεγαλεπήβολες επενδύσεις σε δημόσια έργα και υποδομές, καθώς και όλο και περισσότερες επιδοτήσεις στα αφεντικά, όλο και περισσότερη πειθαρχία για την εργατική τάξη. Η εθνική πολεμική ασφάλεια, καθώς και το εγχώριο εμπόριο και ότι έχει να κάνει με αυτό, από τις εισαγωγές ξένων εμπορευμάτων μέχρι την παραγωγή ντόπιων εμπορευμάτων και την εξαγωγή εκτός ή την κατανάλωσή τους εντός, όλα κινούνται στους ρυθμούς του πολέμου και των διακρατικών ανταγωνισμών. Άρα, η φάση βρωμάει πολεμική οικονομία πραγματικά από παντού και έτσι, η άσκοπη κατανάλωση πρέπει να περιοριστεί και οι πολεμικές δαπάνες να αυξηθούν.

Ήδη, είναι όλο και λιγότερο στο χέρι μας το να ζούμε με όσα θεωρούμε αναγκαία. Αρκεί ένα ΦΕΚ για να μας επιβάλλει τα όρια της κατανάλωσής μας. Αντίστοιχα στο μέλλον, αν η παγκόσμια σύγκρουση οξυνθεί και εντείνει περαιτέρω τις τεχνητές ελλείψεις⁴, δεν θα μας φανεί καθόλου περιέργη η εμφάνιση άλλων ΦΕΚ που θα στενεύουν αυτά τα όρια. Τόσο ώστε που να επιβάλλουν το «καλάθι του νοικοκυριού» πολύ πιο άδειο ή την κατανάλωση της ενέργειας πολύ πιο περιορισμένη. Όλα αυτά που ζούμε, δηλαδή, γίνονται ακόμα καλύτερα κατανοητά ως ένα είδος δελτίου υπό διαμόρφωση.

Η πειθαρχία αλλάζει μορφές, η οργάνωση μας συνεχίζει

Ένα πράγμα που είναι ακριβό το αντιμετωπίζεις με έναν τρόπο, μειώνοντας την κατανάλωση του. Το κάνει κάθε λογικός άνθρωπος. Αλλιώς κάνει αντίσταση και πλήρως. Είσαι εσύ και το πορτοφόλι σου. Πες όχι Φον Ντερ Λάιεν, εγώ θα κυκλοφορώ κάθε μέρα.

Άρης Πορτοσάλτε, 10.05.2022. Εκπομπή ΣΗΜΕΡΑ, ΣΚΑΙ.

4. Στο προηγούμενο τεύχος εξηγήσαμε περαιτέρω για το πως μπορούν να προκύψουν τεχνητές ελλείψεις από (δια)κρατικές πολιτικές. Δείτε το κείμενο: Δελτίο τροφίμων και μαζικός θάνατος στην Ελλάδα του Β'ΠΠ (+ μερικά δυσοίωνα συμπεράσματα), Περιοδικό Selanik, τ. 1, Δεκέμβριος 2022..

2. huffingtonpost.gr, Πλεύρης: Η ελληνική βιομηχανία φαρμάκων μπορεί να καλύψει την έλλειψη με γενόσημα, 02/01/2023.

3. Ναυτεμπορική, ΔΕΗ: Το πρόγραμμα για τηλεπικοινωνίες, έξυπνους μετρητές και φωτοβολταϊκά στη στέγη, 01/07/2022.

Έχουν περάσει πολλές δεκαετίες από τότε που το κράτος και τα αφεντικά κατάλαβαν πως μπορούν να χρησιμοποιούν τον μισθό ως ένα μέσο πειθάρχησης μας, καθώς και ότι ο μισθός μπορεί να γίνει πολύ αποτελεσματικό εργαλείο χάραξης εξωτερικής πολιτικής. Αλλά και για εμάς ο μισθός αποκτά άλλη σημασία όταν καταφέρνουμε με τις αυτόνομες ομάδες μας να αποκωδικοποιήσουμε αυτές τις λειτουργίες. Να αντιληφθούμε δηλαδή τι σχέση έχει ο μισθός μας με την παραγωγή και την κατανάλωση εμπορευμάτων, τα κέρδη των αφεντικών, την εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους, τους διακρατικούς ανταγωνισμούς και την πειθαρχία που μας επιβάλλουν.

Το ελληνικό κράτος με την εμπειρία που έχει αποκτήσει στην πειθάρχησή της εργατικής τάξης, γνωρίζει πια πώς να επιβάλλει αποτελεσματικότερα τα μέτρα δημόσιας τάξης. Έτσι, η άνοδος των τιμών, η έμμεση μείωση του μισθού μας και η αντικατάσταση μέρους του από επιδόματα δεν επιβλήθηκε εν μια νυκτί, αντιθέτως είναι μια μακρά ιστορίας σύγχυσης (και καθόλου γέλιου). Στις πρώτες αυξήσεις των τιμών, προσπάθησε να μας πείσει πως αυτές προκύπτουν από τους 2-χρόνια-covid-φυλακισμένους που άρχισαν να αγοράζουν εμπορεύματα σαν μανιακοί⁵, με αποτέλεσμα να ανεβάσουν τον δείκτη της ζήτησης. Στη συνέχεια, μάθαμε πως τώρα πια οι καύσωνες μπορούν να προκαλέσουν ελλείψεις τροφίμων και πρώτων υλών⁶. Τη σκυτάλη πήρε ο τρελόΠούτιν που μας εκδικείται με καταναγκαστική δίαιτα από δημητριακά και ηλιέλαιο, καθώς και με κρύα ντουζ! Και σαν να μη φτάναν όλα αυτά, ισχυρίστηκε πως η κρίση δεν είναι μία αλλά πολλές, ξέχωρες μεταξύ τους και με ένα σχετικό όνομα η καθεμία, όπως «επισιτιστική», «κλιματική», «ενεργειακή», «τραπεζική», κ.ο.κ⁷. Και εκεί λοιπόν, που τα μυαλά μας έχουν γίνει κουρκούτι από την παραποιημένη πραγματικότητα, ένα νέο μέτρο επιβάλλεται κάθε τόσο, το οποίο πλασάρεται ως ανακουφιστικό. Και τι μένει από όλο αυτό; Ενόσω το κρατικό δίκτυο ελέγχου όλο και στενεύει γύρω μας, τα εθνικά και ταξικά συμφέροντα του ελληνικού κράτους που είναι η πραγματική αιτία σε ό,τι συμβαίνει εναντίον μας, παραμένουν στο σκοτάδι! Κανένας λόγος

5. Βήμα, Τρομάζει οικονομίες και καταναλωτές το ράλι των εμπορευμάτων, 16/09/2021.

6. Καθημερινή, Η ξηρασία επιτείνει την ενεργειακή κρίση, 17/08/2022.

7. Οι χίλιες κρίσεις που είναι μία -Διδάγματα από την "κρίση της εφοδιαστικής αλυσίδας", Περιοδικό Antifa, τ.78, Δεκέμβριος 2021.

δεν γίνεται για το πώς μέσα από την άνοδο των τιμών και την αντικατάσταση ενός μέρους των μισθών μας από επιδόματα, τα δικά μας λεφτά γεμίζουν τα τραπεζικά και κρατικά ταμεία και στη συνέχεια τις τσέπες των αφεντικών, με σκοπό όλοι αυτοί να πάρουν μια καλύτερη θέση στον παγκόσμιο πόλεμο που μαίνεται.

Αυτή τη σύγχυση προσπαθούμε να αποφύγουμε στις αυτόνομες ομάδες μας. Οι καιροί που ζούμε είναι καιροί βίας, καιροί εκμετάλλευσής μας, αλλά και καιροί ακραίας υποτίμησης της νοημοσύνης μας. Της συλλογικής μας νοημοσύνης, δηλαδή της ικανότητας μας να σκεφτόμαστε συλλογικά σαν εργατική τάξη, έξω από τις ιδεολογίες που σερβίρει το κράτος και η αριστερά του. Το καταφέρνουμε, λοιπόν, με διάφορους τρόπους. Αρχικά, εμπιστευόμαστε περισσότερο τις ταξικές μας εμπειρίες, τους φίλους και τις φίλες που αράζουν στις γειτονιές μας και τα αντιμετωπίζουν όλα αυτά με καχυποψία παρά τις αριστερές ιδεολογίες που παρουσιάζουν αυτά τα μέτρα ως σκέτη διαχείριση της κρίσης και της ακρίβειας. Δεν ξεχνάμε μάλιστα ότι οι αριστεροί είναι οι ίδιοι που συνήθως ζητούν περισσότερα τέτοια μέτρα! Επίσης, προσέχουμε τι ερωτήσεις θέτουμε όταν κουβεντιάζουμε κάθε βδομάδα. Έτσι, λοιπόν, αντί να ρωτάμε «πώς θα σταματήσουμε την ακρίβεια;» ή «τι καλύτερο μπορεί να κάνει το κράτος γι' αυτό;» προτιμούμε να ρωτάμε «γιατί εδώ και τρία χρόνια δεν έχουμε πάρει ανάσα;», «τι παίζει με τον παγκόσμιο πόλεμο και πως όλα αυτά σχετίζονται με εμάς;», «πως επηρεάζουν οι τεχνολογικές εφαρμογές την εργασία μας;», «τι σημαίνει πολεμική οικονομία και δελτίο;».

Κάπως έτσι προσπαθούμε να κρατήσουμε τα μυαλά μας στη θέση τους. Μακριά από τα στιγμένα συλλαλητήρια της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Μακριά από την οργανωμένη «πίστη στο καλό κράτος» της αριστεράς. Παραμένοντας μέσα στις γειτονιές μας, εκεί όπου τα συνθήματα, οι αφίσες και οι πολιτικές συζητήσεις μας έχουν άλλη σημασία. Διεκδικώντας τον δημόσιο χώρο, για να μπορούμε να συνεχίσουμε να μιλάμε εμείς για εμάς και να οργανωνόμαστε με ταξική συνείδηση.

Νομίζατε ότι το ελληνικό κράτος μας λυπήθηκε και είπε να αυξήσει τους μισθούς για χάρη μας; Ή ότι συνέβη μόνο και μόνο λόγω των εκλογών; Άντε καλέ! Εδώ και αρκετούς μήνες, πολλά αφεντικά όπως ο κύριος Θεοδωρόπουλος, ο ιδρυτής και διευθύνων σύμβουλος της εταιρείας που παράγει τα αγαπημένα μας πατατάκια Chirita, το λένε ξεκάθαρα:

Οι εργαζόμενοι στις περισσότερες από τις επιχειρήσεις είναι και καταναλωτές μας. Εάν οι εργαζόμενοι δεν έχουν λεφτά να ψωνίσουν, σε ποιους θα πουλήσουμε; Άρα όχι μόνο μπορούμε, αλλά είναι και ανάγκη.¹

1 Η Ναυτεμπορική, Σ. Θεοδωρόπουλος (Bespoke SGA Holdings): Οι επιχειρήσεις πρέπει να αυξήσουν τους μισθούς, 11/11/2022.

